

deres Lønningsbestemmelser i det Hele taget ville have paa de Beløb, der skulde udredes i Pension, kan intet Menneffe endnu angive; det lader sig ikke beregne nu. Det kan gjerne blive meget betydelige Pensionbeløb, der kunne flyde gennem de militære Lønningslove og af den hele Ordning af vor Hær, som nu er vedtagen. — Bortset fra, hvad jeg saaledes nu har anført om, hvad vi skulde opnaae, og hvorvidt vi opnaae Noget ved at vedtage Fleertallets Forslag, kom der en Uttring fra den ærede Finantsminister, som jeg ogsaa lagde mig særdeles paa Hjerte. Han sagde nemlig, at det var hans Overbeviisning, at vi ved at vedtage dette Forslag forvredede et Offer af Embedsmændene; men skulde vi forvredede et saadant særligt Offer af dem? Er det rigtigt at forvredede dette Offer af vor Embedsstand? Naar den ærede Minister har udtalt den Formening, at man kun kan træffe denne Bestemmelse ved at forvredede, at Embedsmændene skulde gjøre dette Offer, maae de ogsaa selv være berettigede til at sige, at det er et Offer, man paalægger dem, men jeg paastaar da, at alene dette burde afholde Enhver fra at stemme for Forslaget; thi kan man ikke gjøre det som en Reskærdighedshandling, som Noget, man finder rigtigt og billigt, men kun som Noget, der kræver Offre, mener jeg, at man ikke bør gjøre det. Dette skal være mit sidste Ord, idet jeg advarer imod at stemme for Fleertallets Forslag.

Finantsministeren: Jeg antager at være i Overensstemmelse med det ærede Things Dnsse, naar jeg ikke for mit Vedkommende forlænger Debatten, men der er dog fremkommet forskellige Uttringer, som foranledige mig til endnu engang at tage Ordet. Det ærede Medlem, der nys satte sig (S. A. Hansen), kom tilbage til forskellige Uttringer, som jeg havde brugt, navnlig med Hensyn til et af de Spørgsmaal, som udgjøre Hovedthemaerne i denne Forhandling, det nemlig, hvorledes vore Embedsmænds Stilling er nu, om den er en saadan, at man kan sige, at deres Løn er for høj, eller om den ikke er det. Jeg har, da jeg forrige Gang havde Ordet, sagt, at det er min Overbeviisning, at Embeds-

mændenes Lønning ikke er for høj, og jeg henviste i saa Henseende til, at den større Deel af dem levede under Lønningslove, som ere blevne vedtagne her i Thinget i Løbet af de sidste 10—12 Aar og nogle endog saa for ganske nylig. Og naar man idelig og atter vender tilbage til Forholdene i fremmede Lande, saa siger jeg: Hvad i al Verden kommer det egentligt os ved, hvorledes Embedsmændene ere lønede i Frankrig, Preussien eller Norge? Det, der er det Væsentlige, er, hvorledes vi troe efter vort Lands Forhold at burde lønne vore Embedsmænd, og jeg tilføjer paany, at jeg ikke tvivler paa, at vi i saa Henseende have ramt det Rette, idet jeg derhos paastaar, at det Bestaaende har Ret til at anses for det Rette, indtil man beviser, at det er urigtigt. Men deraf følger ikke, at jeg vil paastaar, at Embedsmændene skulde være saa knapt lønede, at de ikke skulde kunne bringe — jeg siger det atter — det Offer at afsee nogle saa Procent ikke blot for dermed at bidrage til, at en Byrde, som efter den almindelige Mening tilbeels bør lægges paa deres Skuldre, bliver noget mindre for Statskassen, men til lige af et andet Hensyn. Thi jeg lægger heller ikke Skjul paa, at det forekommer mig, at man ikke kan negte Berettigelsen af den Uttring i Betænkningen, at Embedsmændene efter den almindelige Mening ere stillede noget anderledes end andre Folk. Det er navnlig den Stilling, der gennem Grundloven er givet dem, som jo næsten hver anden Dag giver Anledning til, at her tales om „de privilegerede Stænder“, hvorved man væsentlig tænker paa Embedsmændene. — Men naar jeg mener, at der ikke er noget Væsentligt at erindre imod de Embedslønninger, der for Tiden gives, og naar jeg har brugt dette Beløb til Udgangspunkt for de Lovforslag, som jeg har tilladt mig at forelægge det ærede Thing, da kan man, forekommer det mig, paa den anden Side ikke fortænke mig i, at jeg ønsker at see, hvorledes man i det Hele taget vil stille sig til de paagjældende enkelte Lovforslag, forinden jeg indtager en bestemt Stilling ligeoverfor det Forslag, der her foreligger. Derfor jeg tør gaar ud fra den Forudsætning, som den ærede Ordfører paa Fleertallets